

Arrest

nr. 301 295 van 9 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. LEUNG
Terninckstraat 13 bus C1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 28 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Dactyloscopisch onderzoek wijst uit dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden genomen vanwege illegale binnenkomst in Italië op 29 juni 2023.

Op 18 september 2023 richtten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de autoriteiten van Italië op grond van artikel 13(1) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van de Dublin III-verordening gestelde termijn van twee maanden beantwoord waardoor Italië, met toepassing van artikel 22(7) van voormelde verordening de verantwoordelijke lidstaat werd op 19 november 2023. De Italiaanse instanties werden hiervan op 2 januari 2024 in kennis gesteld.

Op 24 januari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 januari 2024. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen noch vertegenwoordigd. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§2. Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). Een onderzoek van de cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, is derhalve hoe dan ook vereist.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

In het geval de verzoeker zich in een welbepaalde plaats bevindt of ter beschikking is gesteld van de regering, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Verzoeker wordt niet vastgehouden en dit wordt ook niet betwist.

Verzoeker stelt met betrekking tot de hoogdringendheid evenwel het volgende:

“Verzoeker verkeert in een situatie van uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verzoeker is immers het voorwerp van een uitwijzingsbevel, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24.01.2024.

Verzoeker wenst een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen deze beslissing. Omdat een beroep tot nietigverklaring de bestreden beslissing in casu niet schorst wenst verzoeker ook een verzoek tot schorsing van de bestreden beslissing in te dienen.

Een “gewone” schorsingsprocedure cf. artikel 39/82 Vreemdelingenwet duurt doorgaans minstens enkele maanden voor de Raad een uitspraak doet.

Verzoeker dient echter het opvangcentrum waar verzoeker thans verblijft te verlaten na het verstrijken van de beroepstermijn van dertig dagen vanaf de kennisgeving van de bestreden beslissing op 31.01.2024, indien de bestreden beslissing intussentijd niet geschorst wordt.

Verzoeker heeft in België reeds vanaf 28.07.2023 tot 15.12.2023 in een zeer precaire situatie verkeerd toen verzoeker geen opvang had gekregen van Fedasil.

Verzoeker vreest dat hij in afwachting van de verdere afhandeling van de nietigheidsprocedure opnieuw geen opvang zal hebben en op straat zal moeten zien te overleven.

Verzoeker vreest eveneens dat hij na het verstrijken van de beroepstermijn zal worden vastgehouden met het oog op verwijdering terwijl de nietigheidsprocedure nog lopende zou zijn.

In casu is er dus wel degelijk sprake van een uiterst dringende noodzakelijkheid .”

Hoewel niet kan betwist worden dat de thans bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel (bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 10 dagen) omvat, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat de tenuitvoerlegging daarvan imminent is, zoals wordt vereist door artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen dwangmaatregel voorzien en nog minder is er een repatriëringsdatum vastgesteld. *In casu* blijkt verder niet dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals voorzien in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 74/8 en 74/9 van diezelfde wet.

De Raad wijst op het arrest van het Hof van Justitie (C-179/11, Cimade en Gisti) van 27 september 2012 waarin wordt gesteld dat de verplichting van de lidstaat waarbij een asielverzoek wordt ingediend, om de minimale opvangvoorzieningen van richtlijn 2003/9 te verstrekken aan een asielzoeker ten aanzien van wie hij overeenkomstig verordening nr. 343/2003 besluit een andere lidstaat, als lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, om overname of terugname te verzoeken, eindigt wanneer de asielzoeker door de verzoekende lidstaat daadwerkelijk wordt overgedragen. De verzoekende lidstaat, waarop voornoemde verplichting rust, moet instaan voor de financiële last van het verstrekken van deze minimale voorzieningen. Opgemerkt moet worden dat de opvangverplichting van de overdragende lidstaat pas eindigt bij een daadwerkelijke overdracht aan de overnemende lidstaat. In dit kader wordt gewezen op rechtspraak van de arbeidsrechtbank Antwerpen van 14 maart 2014 (A.R. nr. 13/1715/A) en van het arbeidshof Brussel van 4 december 2013.

Voorts wijst de Raad op artikel 7, § 3 van de Opvangwet dat bepaalt dat in bijzondere omstandigheden betreffende het respect voor de menselijke waardigheid Fedasil kan afwijken van de voorwaarden en beperkingen die aan de verlenging van het recht op materiële hulp worden gesteld, inclusief ten aanzien van asielzoekers van wie bij toepassing van de Dublin III-verordening wordt vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie en de bepalingen van de Opvangwet en de vaststelling dat hij niet aantoont deze mogelijkheden tot toegang tot materiële opvang te hebben aangewend en/of uitgeput, nu hij enkel vreest om in de toekomst (opnieuw) op straat te belanden, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in deze stand van zaken een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

Verzoeker maakt in deze omstandigheden niet aannemelijk dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de bestreden beslissing noodzakelijk is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

De vaststelling dat niet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN